

penge end hidtil, idet de 4 Kr. daglig, som hidtil er tilstaaet dem, foreslaas forhøjet til 6. Under Hensyn til vort Forslag om Nedsættelse af en Kommission kunne vi imidlertid ikke anbefale at gaa ind paa denne Forandring, og vi finde derhos, at Kontorassistentene ikke bør have det samme i Dag- og Timepenge som Fuldmægtigene.

I § 15 havde Regeringen foreslaaet en Aldersgrænse for Jærnbaneembedsmænd, saaledes at naar en Embedsmand var 70 Aar, skulde han afskediges, og naar han var 65 Aar, kunde han forlange sin Afsked. Det er en Regel, som ikke gælder for andre Statsembedsmænd, selv om en Embedsmand er 70 Aar, er det ikke derfor nødvendigt, at Regeringen afskediger ham, og man er ikke berettiget til at forlange sin Afsked uden nærmere Motivering, før man er 70 Aar. Den nugældende Regel for Jærnbaneembedsmænd er den, at Trafikinspektører, Maskinspektører, Telegrafingeniører, overhovedet de Folk, som have særlige Funktioner paa Banerne, allerede med det 65de Aar maa forlange deres Afsked med Pension. Dette mene vi er vel begrundet. Vi kunne derimod ikke erkende, at en Mand fordi han er 70 Aar, absolut skal afskediges, og at han, fordi han er 65 Aar, uden nogen Godtgørelse af at være svækket, skal kunne forlange sin Afsked. Det vilde have til Følge, at alle de mange Embedsmænd, som ere ansatte i Centralbaneadministrationen, i den Henseende vilde blive anderledes stillede end andre civile Embedsmænd. Udvalget tillader sig derfor at foreslaa, at det i de nye Henseende har sit Forblivende ved den Bestemmelse, der nu findes i Loven af 1892.

Der var i Lovforslagets § 16 indsat en Bestemmelse angaaende Forflyttelse af Jærnbaneembedsmænd til andre civile Embeder og af civile kongelige Embedsmænd til Statsbanedriften, og det var opstillet som almindelig Regel, at denne Forflyttelse kunde ske fra den ene Etat til den anden, uden at man derved tabte Adgangen til Alderstillæg. Det er en Regel, som Udvalget ikke kan anbefale at etablere særlig for Jærnbaneembedsmænd. Den almindelige Regel for Forflyttelse af Statens Embedsmænd findes i Lov af 26de Marts 1870 § 4. Der findes Reglen fastsat om, hvorledes der med Hensyn til Adgang til Alderstillæg forholdes i Tilfælde af Forflyttelse fra det ene Embede til det andet. Denne Regel maa gælde ogsaa Statsbaneembedsmænd, vi

kunne ikke gaa ind paa at indrømme en særlig gunstig Stilling, enten naar Jærnbaneembedsmænd gaa over i andre civile Stillinger, eller naar civile Embedsmænd gaa over i Statsbanerne.

Efter Lovforslaget skulle alle Tvivlsspørgsmaal angaaende Lønningsforhold kunne indbringes for Domstolene. Det kunne de ikke for andre Embedsmænds Vedkommende; ifølge Loven af 1870 er det Finansministeren eller vedkommende Minister, der tager endelig Bestemmelse om Embedsmændenes Lønningsforhold, og det samme bør være gældende for Jærnbaneembedsmænd, der er ingen Grund til, at det skulde være anderledes for dem end for andre, saa meget mindre som mange af deres Lønningsbestemmelser efterlade meget mere Tvivl, end Tilfældet er i den øvrige Civiletat. — Endelig er der en Bestemmelse, som nu staar i § 23 i Loven af 1892, nemlig at alle Spørgsmaal om Pensionsret for det Personale, der ikke har kongelig Ansættelse, heller ikke kunne gøres til Genstand for Domstolenes Afgørelse. Ogsaa dette anbefale vi at blive staaende ved, blandt andet ogsaa af Hensyn til, at man ikke bør foregribe Sagen, naar det dog er Mening at lade den hele Administration blive Genstand for en sagkyndig Undersøgelse ved en Kommission. Vi mene, at der er saa meget mere Grund til her ikke at lade Domstolene komme til at kende over Spørgsmaal angaaende Pensionsret, fordi saa overmaade meget beror paa Ministerens Skøn, saa at det altsaa er vanskeligt at bringe Domstolene til paa en Maade at danne et Overskøn.

Endnu skal jeg til Slutning blot anføre, at vi fra en Mængde Funktionærer under Statsbanedriften have faaet Andragender, som jo alle gik ud paa Lønningsforbedringer, og det Udvalg, der i forrige Samling var nedsat over det samme Lovforslag, har ogsaa faaet lignende Andragender, til Dels fra de samme Funktionærer. Det er en Selvfølge, at naar man foreslaar, at den hele Sag skal gøres til Genstand for sagkyndig Overvejelse i en Kommission, har man ikke kunnet indlade sig paa at tage noget af disse Andragender til Følge, allerede af den Grund, at man derved vilde bringe fuldstændig Forstyrrelse i den Skala, hvorefter disse Lønninger ere ordnede.

Med disse Bemærkninger skal jeg altsaa paa Udvalgets Vegne anbefale det høje Ting at vedtage de af Udvalget stillede Ændringsforslag.